Ч. 9. Пятниця 27 (14) січня 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З палати послів. — Вибори на Угорщині. — Нове правительство у Франциї. — Внутрішні відносини в Росиї.)

Зараз по першім засїданю палати послів відбула ся в сальонї президента палати Феттера конференция предсїдателїв клюбів. Засїданє відкрив президент палати Феттер, зазначивши, що палата знаходить ся в новій ситуациї. Ческий посол Пацак заявив відтак іменем свого клюбу, що скоро инші великі партиї возьмуть назад свої пильні внесеня, то і єго партия то само зробить. Подібну заяву зложили іменем своїх клюбів посли: Ґрос, Кіярі, бар. Швеґель, Люґер, Шустерзіч, Перностерфер, Пахер, Романчук і Мальфатті, котрі взяли назад свої пильні внесеня. По довшій дискусиї згодили ся відтак на слїдуючий порядок дневний: 1) Закон запомоговий; 2) контингент рекрутів; 3) буджет.

Внаслїдок повисшої ухвали повідомив президент палату на вчерашнім засїданю, що 181 пильних внесень взято назад а остало ся лиш 14 а з тих 11 поставлені ческими радикалами, 2 пос. Брайтером а 1 пос. Валевским в справі вибору комісиї для розслїдженя закидів піднесених против него. По сїй заяві приступила палата до дискусиї над пильним внесенєм пос. Хоца і товаришів в справі зміни §. 8 закона войскового. Для умотивованя пильности промавляв насамперед пос. Хоц.

Вибори до угорскої палати послів відзначали ся завсїгди оріґінальностию, але теперішні переходять вже всякі иншi, як на Угорщині так і де инде. Зважившi то, що Угорщина уважає ся заграницею супротив Австриї, то теперішні вибори будуть відбувати ся під асистенциєю заграничного, австро-угорского войска. Як коли би яка революция вибухла, так вмашерували на даний знак австрийскі войска зі всїх сторін на Угорщину. З Галичини поїхали через Лавочне 80 полк піхоти і пів баталїона 30 п. п. зі Львова до Унгорода (Унґвара). З Перемишля виїхали на Хирів і Мезі-Ляборч полки піхоти ч. 9, 10, 40 і 77 та кілька шкадрон кінноти. Зі Станиславова поїхала часть полку ч. 58 на Вороняну. Дальше поїхали: 15 п. п. зі Львова, драґони з Тернополя і 13 полк уланів з Бродів до Міскольча. З Відня поїхало 150 мужа полку піхоти ч. 72 до до Тірнав; з Ґрацу третий баталїон полку піхоти ч. 28 до Папи у весрімскім комітатї; з Бельовара в Хорватиї пішов полк піхоти ч. 53 до Могача. Такої асистенциї угорскі вибори ще не виділи.

Новий кабінет французкий представляє ся остаточно як слїдує: Рувіє — президия і фінанси; Шоміє — справедливість; Делькассе — справи заграничні; Етієн — справи внутрішні; Берто — війна; Томзон — маринарка; Клєментєм — кольонії; Ґотіє — роботи публичні; Бенвні-Мартен — просьвіта; Дібієф — торговля; Ріо — рільництво.

Петербург і петербурска ґубернія мають вже „конституцию“, якої може й не сподївали ся; виготовили єї чиновники мабуть в спілцї з великими князями і дали цареви до підпису а з того вийшов слїдуючий указ, виданий тамтої ночи. Може то й характеристичне, що такий указ появив ся в ночи, мов би бояв ся сьвітла дня. Указ на вступі каже, що цар в виду подій з послїдних днів уважає за конечне утворити уряд петербургского ґенерал-ґубернатора на основах законних постанов о головних шефах ґуберний і на слїдуючих правилах:

1) Петербургскому ґен.-ґубернаторови піддані місто і ґубернія Петербург. — 2) В справах відносячих ся до удержаня порядку державного і публичної безпечности піддані ґен.-ґубернаторови всї місцеві власти цивільні і заведеня виховуючі всякого рода. — 3) Ґен.-ґубернатор має право в порозуміню з міністром справ внутрішних рішати в справі цензури на основі арт. CXL статута. — 4) Поминувши

---

4)

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клєрка Русселя).

(Дальше).

Капітан Тролльоп, бурмотячи пісоньку, пересунув ся зараз поуз него; кількох з прочих подорожних зробили мовчки так само, між тим як новий пасажир стояв ще при линвовій драбинцї задиханий. Він бо таки добре умучив ся, заки виліз на корабель, бо мав лиш одну руку вільну, котрою міг держати ся, а в другій двигав куферок.

Капітан корабля, моряки, панї і пани на горішнім покладї стояли дожидаючи приходу незнакомого; нараз на покладї „кутера“ відвязано линву, розпущено велике вітрило і заки ще зачудований капітан, що в тій хвили відвернув ся, міг прийти до слова, мале судно вже рушило в дорогу. „Щаслива дорога!“ — крикнув ще чоловік при кермі, між тим як срібнава борозда у водї скоро за ним продовжувала ся.

Пан Митьюс, перший офіцир, стояв хвильку як вкопаний, але відтак візвав „кутера“ цїлою силою своїх легких, аби завернув і так довго остав при кораблї, доки не буде ся знати, чого хоче незнакомий. Лиш напів зрозумілий крик супротивленя доніс ся ще крізь вогкий нічний вітер, відтак розплили ся лінії малого судна в білявій, ясній мрачі місячній.

Тимчасом новий подорожний удав ся з своїм куферком на горішний поклад, слїджений бачно і недовірчиво панами, котрих минав, а котрі відтак слїдом за ним поступали, аби могли чути і бачити всьо, що стане ся. Місяць сьвітив так ясно, що можна було майже читати; незнакомий був малий, худощавий чоловічок з довгими білявими заличками; єго лице було блїде, а єго темні очи неспокійно сьвітили, коли перебігали по всїх присутних.

— Коли не помиляю ся, то се Джемс Муррай — шепнув пан Дент до своєї жінки.

— Чей не директор кольоніяльного банку? — спитала она тихо.

Дент притакнув головою, а в тій хвили пізнав прибувшого й капітан Бензон.

— Що? — сказав — Пан Муррай — чи то ви справдї?

— Так називаю ся, капітане — відповів новоприбувший — і коли менї схочете посьвятити кілька мінут на розмову в чотири очи, то довідаєте ся, чому я приходжу в такий незвичайний спосіб на поклад вашого корабля, аби разом з вами переїхати ся до Европи.

— І я хотів би то почути — шепнув капітан Тролльоп до пана Девеніра.

— В тім малім куферку має він всї свої річи на дорогу? — спитав той.

— Ах, ади! — крикнув пан Муррай, простягаючи до Дента руку. — Старий знакомий! То приємна несподіванка?

І вічливо кланяючись, здоймив перед панию Дент капелюх.

— Прикажіть наставити всї вітрила до вітру, пане Митьюс — крикнув капітан, а обертаючи ся до Муррая і кивнувши рукою, сказав: — Ходіть!

Директор банку взяв в руки свій куферок і пійшов за сивим капітаном задними сходами на долину до каюти. Тролльоп і ще два другі немовби случайно найшли ся коло отвертої глишки, крізь яку могли заглянути до сальону. Але капітан сїв з Мурраєм на своїм звичайнім місци при горішнім кінци стола, так що підслухуючі не могли нічого підхопити з того, що там в долинї при столї говорило ся. Капітан вилялив свої глубоко осаджені, пронизливі очи в лице нового пасажира, що сидів напротив него видимо сильно збентежений. Він торгав ся за свою довгу, жовтаву борідку і став говорити:

— Я був приневолений дістати ся на ваш корабель в такий незвичайний спосіб, бо не лишалось менї нічого иншого. З головного банку в Льондонї дістав я нинї рано приказ, аби сейчас по одержаню їх письма виїхати до Анґлїї. Розходить ся о викрите великаньскої дефравдациї, а я одинокий чоловік тут в Австралїї, що можу стати в тім помічним льондоньским директорам.

— Коли ви дістали лист? — спитав Бензон.

— Послїдної ночи прийшов корабель з Льондона — якже він називає ся?

— „Маґієр?“

— Так, „Маґієр“! Чи цїла почта єго аж так пізно дістала ся до міста, того не знаю; досить, що мої листи віддано менї в бюрі аж коло полудня. На нещастє мене не було дома, мав орудки в містї. Коли я вернув і прочитав

право видаваня примусових заряджень після приписів закона о заостреній охороні, може ґен.-ґубернатор видавати примусові зарядженя в справах дотикаючих публичного спокою і порядку, установляючи кари і поступоване в случаях переступленя таких заряджень згідно з арт. 15 і 16 о заостреній охороні, причім ґен.-ґубернатор залагоджене тих справ може поручити підданим собі петербурґскому ґубернаторови і президентови міста. — 5) Ґен.-ґубернатор одержує право завзивати на поміч войско, о скілько то буде уважати за річ конечну і після свого мнїня установити рід оружия і скількість войска, котре має слухати его приказів. — 6) Ґен.-ґубернаторови суть піддані в его окрузї урядованя петербурска адміністрация жандармерії і жандарми на зелїзницях, а в полїційнім напрямі всї власти і особи урядові в полосї вивлащень в цїлях зелїзничих. — 7) Ґенерал-ґубернаторови під взглядом полїційним піддані всї фабрики і варстати в его окрузї урядованя. — 8) Всякі управненя міністра справ внутрішних що до затвердженя в урядованю членів властий комунальних і земств округа столиці і ґуберниї переходять на ґен.-ґубернатора. — 9) Ґен.-ґубернатор може заказати поодиноким особам в его окрузї урядованя.

Указ сей, як видимо, віддає петербурґскому ґен.-ґубернаторови майже необмежену власть над жителями Петербурга і петербурґскої ґуберниї, а нема сумнїву, що така сама доля жде й цїлу Росию. От і „конституция“, котрої легковірні готові були в Росиї сподївати ся вже в найближшім часї. Найвисші верховоди і сполучене з ними чиновництво не так скоро і легко дадуть видерти собі з рук власть, котра дає їм тільки легкої наживи.

Після найновійших вістий настав вже в Петербурзї по части спокій. Строге виступлене Трепова і обава перед войском спонукали робітників і сполучену з ними інтелїґенцию до осторожнїйшого поступованя. Революцийний рух однак не ослаб, лиш притих і готов при добрій нагоді вибухнути ще з більшою силою. Характеристичне єсть то, що фахова інтелїґенция зачинає демонструвати тим, що відтягає ся від сповнюваня своїх обовязків, страйкує на свій лад. Адвокати не хотять виступати при судових розправах, професори перестали викладати а лїкарі заповідають також демонстрацию. Росийска аґентия телеґрафічна доносить, що вчера підчас розправи в судї повітовім адвокати заявили, що наставші події не дозваляють їм совістно сповняти обовязків. То само заявили присяжні і розправу треба було відрочити. Професори полїтехники в Петербурзї під проводом директора кн. Ґаґаріна, студенти і около 2000 публики взяло уcть в похороні убитого студента Савінкіна, а на могилї промовив один студент і сказав: „Ховаємо нашого товариша, невинну жертву самодержавного праправительства“. Похорон відбув ся на кошт полїтехнїки. Професори перестали викладати, а студенти заявили, що солїдаризують ся зі своїми професорами. — Рух революцийний ширить ся тихцем на провінциї і стає щораз більший.

Новинки.

Львів, дня 26-го сїчня 1905.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** затвердила Фр. Кречка дійстного учителя ґімназиї в Ярославі приділеного до II. ґімн. у Львові і Вол. Кричиньского, дійстного учителя ґімназиї в Золочеві в учительскім званю і надала їм титул професорів; — затвердила вибір: Алекс. гр. Скарбка і о. М. Матковского на делеґатів до кр. ради шкільної в Рудках, Бол. Ганина Верхшлейского на заступника окр. ради шк. в Зборові. Стан. Весоловского на делеґата громадскої ради до окружної ради шкільної в Золочеві. Кар. Морвіца на делеґата громадскої ради до окружної ради шкільної в Бережанах, Ник. Войченюка учителя в Косові на представителя учительского званя до окр. ради шкільної в Косові, Фр. Ґравта директора видїлової школи в Золочеві на представителя учительского званя до окр. ради шкільної в Золочеві, Льва Ситовского учителя в Глубічку на представителя учительского званя до окр. ради шкільної в Борщеві; назначила Алекс. Дещаковского управителя школи в Підгайцях на другого представителя учительского званя до окр. ради шкільної в Підгайцях;— іменувала Івана Мілина учит. 4-кл. школи в Ґжегуржках заступником учителя в учительскій семінариї муж. в Самборі, а заступниками учителїв в ґімназиях: Здисл. Вілюша у Львові і дра Як. Тайвіна в Бродах.

— **Дирекция руского театру у Львові** доносить, що в суботу дня 28 сїчня замість заповідженої другий раз опери „Катерина“, буде виставлений „Сорочиньский ярмарок“, оперета в 3 діях за Гоголем, музика Ґротенка.

— **Товмацкі добра.** Звістні з голосних процесів товмацкі добра змінили властителя. В дорозї добровільної продажи перейшов сам Товмач за цїну 950.000 К на власність Володислава Долайса, нотаря в Йорданові. Надорожне набув др. Ґальский, адвокат з Коломиї, а Лакітки і Емилів набув Еренброд, б. властитель Хлїбичина.

— **Еміґрация з Лемківщини до Америки** приймає чимраз більші розміри. Як доносять звідтам, еміґрують до Америки навіть діти у вірі 13—15 літ. Прислуги, особливо женьскої не можна дістати за нїякі гроші. Є села, де від двох лїт не було нїякого вінчаня, а майже у кождім селї стоїть 10 до 12 хат порожних.

— **О лихву.** Оногди відбула ся перед львівским судом розправа против Симеона Менкеса, лихваря зі Львова. Він позичив поручникови від уланів М. 400 корон, а за два місяцї мав єму довжник вернути 560 корон. Мати поручника, що заплатила за сина доси 40.000 корон, не хотїла

письмо з головного банку, вже „Квін“ рушила з порту; не надумуючись довго, найняв я за великі гроші кутер „Джарра-Джарра“, аби вашу барку дїґнати. Мій відїзд був так наглий, що я не мав часу нїчого більше взяти з собою як лиш той малий куферок, який тут бачите.

В сальонї появили ся Трольльоп і Девенїр; Трольльоп прийшов напити ся води. Оба оглянули уважно Муррая, переходячи поволи поза его крісло̀м. Задержуючись і силуючись щось підхопити з розмови, вийшли знов сходами на гору.

Капітан з невдоволенєм тер рукою лице; цїла та істория дуже єму не подобала ся.

— Ви прецї могли заждати до відходу слїдуючого корабля — сказав невдоволено.

— Але-ж, любий капітане! — крикнув Муррай — чейже знаєте як дуже тепер опізняють ся кораблї внаслїдок вічної дезерциї людий; може минути ще чотири тиждні, заки відійде корабель до Европи.

Темне лице Бензона стало трохи лагіднїйше, бо директор банку говорив правду і то оправдане не дало ся заперечити.

— Очивидно за перевіз заплачу так само, як коли би записав ся у вашій канцеляриї в Сідне — говорив Муррай дальше, виймаючи грубий портфель, повний банкнотів. — Близші подробиці справи, яка мене спонукала їхати до Льондона, оповім вам пізнїйше. Дайте менї яку каюту, яку небудь маєте, передну чи задну, менї всьо одно; плачу за їзду першою клясою. Можу дістати що їсти? Умираю з голоду.

Коли капітан підняв ся, почали з покладу сходити подорожні. Він покликав послугача і приказав єму, аби примістив пана Муррая в якій каюті та подав єму що їсти; відтак удав ся на поклад. Моряк при кермі ударив у висячий перед ним над будкою з компасом дзвінок пять ґлязів; було пів до одинайцятої. Подорожні тому так довго задержали ся на горі, аби не перешкаджати капітанови в розмові, але тепер прийшли, аби напити ся на вечерю ґроґу чи чаю, а більша часть з них була таки утомлена.

— Однако то дуже дивна істория — сказав Дент до капітана, що виходив на гору задними сходами. — Що спонукало Муррая так нагле виїхати?

Кольдвель і Шаннон, що стояли недалеко, підступили близше. Капітан оповів коротко, що довідав ся від директора.

— Хто був би менї зробив предложене, гнати ся на тім „кутері“ за баркою, того мав би я був за божевільного — замітив чорний Кольдвель. — При якім такім вітрі була би „Квін“ лишила кутера за один тиждень о двайцять рівнобіжників.

— Так — згодив ся Бентон — і менї та річ не цїлком ясна.

По тих словах пішов на зад корабля до керми, де доси держав варту перший офіцир. Тепер перейшов Митьюс дальше наперед, бо місце, де находить ся капітан, мусить оминати кождий его підвластний, хиба що командант сам бажає его присутности. На поклик Бензона вернув старший поручник і оба мужчини проходжували ся якийсь час мовчки побіч себе.

Ніч була пречудна.

— Який корабель мав відійти перший по нас до Анґлії? — спитав капітан.

Митьюс назвав корабель.

— Чи він був готовий до дороги?

— Недоставало єму ще лиш залоги.

Капітан задержав ся і глянув на море позад корабля.

— Властиво той Муррай доказав, що він хитрий і рішучий — говорив дальше. — Головний банк повинен би єму за те подякувати. Кілько директорів виявило би таку енерґію?

— Не знаю єго, я нїколи его не бачив — сказав офіцир—але менї не подобає ся єго лице.

— Він заплатив гроші за дорогу з гори — відповів капітан. — Єго вигляд нїчого мене не обходить. Впрочім він був дуже зголоднїлий і зденервований, коли прийшов на поклад.

— З маленьким ручним куферком — замітив офіцир уперто.

Капітан легко закректав, що мало означати невдоволене з тупої голови его першого офіцира. Митьюс пустив ся знов на перед корабля.

— Не знаєте случайно кого з наших подорожних? — задержав єго капітан.

— Нї. Але менї здаєть ся, що пан Пуль знає кількох з них.

Старий Бензон приступив до глинки і поглянув в долину. Кілька хвиль приглядав ся мовчки пасажирам, що сидїли при столї, пили і гризли бішкопти. О скілько міг доглянути, були там дві дами, капітан Трольльоп, пан Мастерс і пан Бирн. Послїдний пив пиво. Всї сьміяли ся і живо розмавляли. Поступивши крок на право, замітив капітан тепер і директора банку, що зі смаком заїдав подані єму страви і при тім живо розмовляв з паном Дентом. Бензон відступив від вікна і прилучив ся знов до офіцира.

— Між подорожними суть такі, що перебули не одну лиху годину — сказав.

— Так, але й гуляли — відповів офіцир.

— Золоті поля дають все чоловікови якийсь своєобразний вигляд — присьвідчив капітан. Впрочім я замітив, що деякі з них знають ся і на моряцкій службі. Ну, про мене!

Говорили ще се й те, про подорож і вигляди на погоду, а відтак пішов старий до своєї каюти, а офіцир лишив ся на покладі, де мав відбувати варту до півночи.

III.

Директор банку.

На другий день вітер обернув ся і віяв майже в бік корабля. Подорожні явили ся вскорі по снїданю на покладі. Пуль, другий офі-

платити ще й того довгу і зробила донесенє до прокураториї. Суд засудив Менкеса на два тижднї арешту і на заплату 60 К кари.

— **З Дрогобича.** Дня 2-го лютого вечером устроюють дрогобицкі Русини в міскій сали в Дрогобичи духовний концерт в 50-лїтні роковини проголошеня догми о Непорочнім Зачатию Пр. Діви Мариї. В концертї обіцяли взяти участь проф. университету др. Кирило Студиньский з відчитом о культї Пр. Д. Мариї на Руси і оперовий сьпівак п. Гаск. Крім того в програму концерту буде входити гра на фортепянї і продукциї мішаного хору, а також деклямация. Програма концерту буде ще в тих днях оголошена. — Чистий дохід з того концерту призначує ся на добродійні цїли, в першій мірі на селяньску бурсу в Дрогобичи.

— **Зима в Італїї.** Північна Італїя ще нїколи не зазнала такої тяжкої зими, як сего року. Всюди аж по Рим упали снїги і не топлять ся, як було иншими роками. В Туринї і Медіолянї здержано рух трамваїв і зелїзничих поїздів наслїдком глубоких снїгів. В Верцеллї упав снїг на пів метра грубий і перервав комунїкациї. В Пармі мороз дійшов до —9° Ц. В Мантуї, Веронї, Моденї і Реджіо Емілїя гостить петербурска зима. В Генуї портові робітники наслїдком студени перервали працю. В Фльоренциї падають тепер снїги. В Римі снїг лежав кілька днів і стопив ся. Італїянцї непривичні до таких пакостий природи, хорують цїлими родинами. А треба знати, що в Італїї не всюди суть по домах печи до огріваня помешкань. Найгірше зі всїх вийшли на італїяньскім підсоню хорі на груди Европейцї, що з півночи перенесли ся на зиму до лагідного підсоня в Італїї.

— **Фабрикант повістий.** Сими днями умер в Копенгаґї найбільший фабрикант повістий, даньский повістеписатель Л. Меллер. Свої повісти містив він в ґазетї, видаваній промисловцем Г. Йорданом. Йордан заробляв на Меллері по 40.000 К річно, а між тим сам Меллер заєдно був в грошевих клопотах і дуже часто жадав від Йордана завдатків. Раз Йордан відмовив єму такого завдатку. — „Коли так — заявив Меллер — то в слїдуючім числї ґазети панна Мерседес помре!“ — Тота панна Мерседес була героїною роману, що саме тодї друкував ся в ґазетї Йордана, котрого дуже займала єї судьба. — „Як то умре?“ — скрикнув Йордан. — „Цїлком просто, — відповів Меллер — Чого має жити і бути щасливою, коли другі мусять укривати ся перед вірителями і упадати під тягаром грошевих клопотів“. — У відповіди на то подав Йордан писателеви жаданий завдаток і сказав: „Не убивайте єї, нехай вийде замуж за ґрафа“. На другий тиждень вийшла Мерседес замуж за ґрафа. Читателї були одушевлені, так само як видавець. — Меллер помер в 69-ім роцї житя і був найбільшим „убийником“ в лїтературах цїлого сьвіта. За час своєї писательскої дїяльности „убив“ він 20.000 осіб.

— **Наслїдки пияньства.** Із Скалата пишуть: Чотирнайцятьлїтний Михайло Яворский, наймит у одного селянина в Староміщинї, упивши ся горівкою, відобрав собі житє вистрілом з рушницї. — З Ясла доносять, що 36-лїтний селянин Николай Павелчак з Грабин, вертаючи оногди пяний з Цїханї до Грабин, упав на дорозї і замерз.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: „В постановах що до управнень відправи дотепер для руху особового, надачі пакунків в дорозі доплати, обмеженої видачі пакунків подорожних, як також обмеженої надачі і видачі дрібного товару, отвореного пристанку „Дора“ на шляху Станиславів-Вороненка, зайдуть від 1 сїчня 1905 р. слїдуючі зміни:

I. Дотеперішнє обмеженє, що для Дори призначений дрібний товар лишень на стациях положених в Галичинї і Буковинї може бути надаваний, зносить ся.

II. Надача пакунків подорожних за видаванєм посьвідчень пакункових може відбуватись з слїдуючими обмеженями: а) Вага поодиноких пакунків подорожних не може виносити більше як 50 кльґр., а посилка пакунку подорожного складаюча ся з більшої скількости пакунків не може перевисшати ваги 100 кльґр.; б) пряма відправа може наступити лиш до слїдуючих стаций: 1. До всїх стаций і пристанків в Галичинї і Буковинї виключно стаций зелїзниць льокальних знаходячих ся під управою ц. к. зелїзниць державних (гляди однак слїдуючу 2. точку). — 2. До стаций зелїзницї льокальної Делятин-Коломия-Стефанівка-Залїщики. — 3. До стаций Замір і Керешмезе кор. угорских зелїзниць державних. — в) Для инших стаций призначені пакунки подорожні можна приймати і відправляти лиш до стаций переходової з дотичної зелїзницї льокальної або зелїзницї чужої.

III. Видача пакунку подорожного в Дорі буде відбуватись з обмеженєм, що вага посилки пакунків обнятих посьвідченєм пакунковим не буде перевисшати ваги 100 кльґр. і що посилка таких пакунків подорожних, котрих би вага після посьвідченя пакункового переступила вагу 100 кльґр., буде ся везти до найблизше положеної стациї урядженої для необмеженого руху пакункового і там видана зістане.

Телеґрами.

Будапешт 26 сїчня. Нинї відбувають ся в 380 округах виборчих вибори до угорскої палати послів. В самім Будапештї відбувають ся они спокійно. Спокій удержує всюди полїция з вимкою 6 округа, де кандидує міністер торговлї Гієронімі против демократичного кандидата Ватсонія. Там виступило 70 піших а 30 кінних полїциянтів, баталїон гонведів і 1 шкадрона гузарів.

Мадрид 26 сїчня. Рада міністрів ухвалила скликати безпроволочно кортези.

Руттка 26 сїчня. Кн. Фердинанд болгарский прибув тут вчера специяльним двірским поїздом о 11-тій годинї вечером. Коли по короткім побутї хотїв поїхати дальше, дістав телеґраму з Берлина о недузї кн. Антеля Фридриха, внаслїдок чого не могло би відбути ся торжественне принятє. Князь позістав тут і дожидає курнєра з Берлина.

Москва 26 сїчня. На улицях спокій, але обшар страйковий збільшає ся. Чи ґазети завтра вийдуть, не знати. При заводженю порядку на улици Пятніцкая стрілив хтось кілька разів. Виновника не вислїджено. Страйкуючих розігнано нагайками і слїпими вистрілами. В театрах спокій, але мало хто до них ходить. Нинї на зборах адвокатів ухвалено не сповняти перед судом функциї оборонців, хиба лиш в дуже важних случаях. До шпиталю не принято ранених.

Петербург 26 сїчня. На вчерашнім засїданю міскої ради поставив радний Набуков іменем 16 радних слїдуюче внесенє: „Правительственний звіт потверджує то, що всї жителї міста знають, а іменно, що дня 22 войско стріляло до робітників, котрі ішли з петицією до царя до „Зимного двірця“. Рада міста Петербурга обурена тим до глубини і заявляє, що такий факт підкопує підвалини суспільного порядку. Рада признає своїм обовязком запомочи пошкодованих і ухвалити суму 25.000 рублїв для ранених і для родин, що остали ся по убитих. Предсїдатель Дурново не хотїв піддати се внесенє під голосованє. На то радний бар. Корф поставив внесенє, щоби ухвалено 25.000 рублїв для пошкодованих, не розбираючи того, чи они виноваті чи не виноваті. Внесенє принято значною більшостию. Рівночасно ухвалено 2.000 рублїв на поліпшенє міских амбулянсів і на поміч для ранених на случай, коли би події з 22 с. м. повторили ся. Уряд міский одержав порученє, щоби поробив безпроволочно приготовленя до скорої лїкарскої помочи, бо в недїлю виділи наочні сьвідки, як ранені на колїнах сунули ся з ул. Морскої аж до казаньскої церкви.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

цир, мав варту. Він стояв, заложивши руку за пардуну [1] і приглядав ся байдужним поглядом привички китови, що плив рівнобіжно з кораблем о якої пів милї від него і з любостию перевертав ся в осьвітленій сонцем водї.

Чорне і лискуче на сонци від вогкости великаньске тїло неповоротного зьвіряти плило як яке велике судно по водї, розбиваючи вершки филь на безчисленні білі як снїг каплї; подібна до пари струя води, яку він в правильних відступах часу викидав у воздух, хилила ся як повіваюче перо, коли єї вхопив вітер.

Поволи, з короткою люлькою в зубах, вийшов пан Генкі по східцях з головного покладу на горішний. Пуль стояв саме на горі. Генкі привитав єго, оглянув ся скоро довкола і сказав кілька нїчого незначучих слів. Відтак приступив до молодого моряка.

— Ви чули вже коли — відозвав ся — аби хто гнав ся за баркою, лише аби дістати ся на єї поклад як подорожний?

— О, певне — відповів Пуль — дуже часто лучає ся, що подорожні, котрі запізнять ся, пробують дігнати відпливші вже кораблї човнами або якими иншими суднами.

Він оглянув ся позад себе, аби побачити, чи капітан вже на покладі.

— Кілько міг взяти „кутер“ за таку роботу?

— Що найменше сто фунтів, а крім того ще й добру нагороду, як погоня удала ся.

— І всї ті видатки — на що? — сказав Генкі, глядячи в сторону Муррая, що сам стояв на самім задї корабля і приглядав ся китови.

— Гм! — сказав офіцир здвигаючи раменами.

— І лиш малий ручний куферок — докинув Генкі.

— То не було би ще нїчого незвичайного, коли чоловік спізнить ся.

— Гм — сказав тепер собі Генкі. — Здогадуєте ся чого?

Другий офіцир усьміхнув ся; але єго лице стало знов поважне, коли замітив капітана. Поступив кілька кроків назад і підняв голову, немов би хотїв лише видїти велике вітрило. Генкі зійшов назад по сходах на долину і сїв на найнизшім ступни; не довго тревало, а коло него зібрали ся капітан Тролльоп, Девенїр, Бирн і Мастер.

Помимо ріжнородного складу тої громадки була помимо того поміж поодинокими особами єї безперечна, хоч невитолкована однообразність, яка тепер впала в око навіть другому офіцирови, котрий пересьвідчивши ся, що найвисше вітрило на своїм місци, вернув назад на своє попередне становище. Пана Генкі пізнав він був случайно в часї єго подорожи з Анґлїї до Австралїї і пізнїйше в Сіднє зійшов ся з ним раз при склянцї. О скілько він знав, походив Генкі з доброї родини і був без сумнїву джентельменом. Але звідки то походило, що ті люди там на покладї, так ріжно поубирані, були так до себе подібні? Чи войскова постава, яку декі з них мали? То було щось иншого, але він не міг собі того пояснити. Поскробав ся в голову, відвернув ся і глядів через зад корабля на далеке море. Нараз щось замітив, єго погляд став острий і напружений. Заворкотїв щось до себе, відтак підійшов до капітана і приложив руку до шапки.

— Там видко дим парохода — сказав. — Саме за нами.

(Дальше буде).

[1] Пардуни — сильні, тверді линви, уміщені по обох сторонах маштів і жердий і служать їм за підпору.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефон ч. 527).